

Rudolf Peška (zdroj: Archiv Vítkovice a.s.)

MUŽ, KTERÝ STÁL NA POČÁTKU A TRVAL SI NA SVÉM

Byla to událost bez nadsázky epochální. Podobné zařízení, jako byl ostravský Palác kultury a sportu, totiž široko daleko neexistovalo. Praha, která byla jinak ve všem před ostatními významnými městy, měla sice svou halu v Holešovicích, ale ta se ostravské novostavbě nemohla rovnat téměř v ničem. Byla to prostě velká věc.

Za touto novou dominantou stála výrazná osobnost: Rudolf Peška, člověk, který se do dějin Ostravy zapsal jako generální ředitel obrovských Vítkovic, ale také jako duchovní otec několika důležitých staveb. Kromě hotelu Atom, jenž s halou sousedí a dnes nese jméno Clarion, a velké modernizace vítkovické nemocnice se zasloužil i o to, že vítkovická fabrika patřila navzdory dobovým potížím k obrům socialistického průmyslu. Přičinil se také o vznik památníku druhé světové války v Hrabyni. Měl k tomu osobní vztah, protože sám přišel se Svobodovou armádou od Buzuluku a na Ostravsku zakořenil.

Rudolf Peška byl skutečně velkou figurou dějin Ostravy, ať už jsou názory na dobu jeho působení jakékoli. Proslul urputností i politickou obratností, navíc bez podpory tehdejší komunistické strany by podobné projekty nebyly možné. Peška však kromě výrobních úkolů myslel i na to, že pracující lidé se musí také bavit. Věřil ve sport a v jeho sílu spojovat. Sám pravidelně navštěvoval hokejové i fotbalové zápasy „svých“ Vítkovic. Na hokejisty myslel i při stavbě Paláce kultury a sportu, zvláště když se v roce 1981 stali mistry ligy a starý Zimní stadion Josefa Kotase už neposkytoval ani špetku komfortu. Paradoxně se hokejovým fanouškům do nové haly zpočátku příliš nechtělo, byli zvyklí na mírně plesnivějící a drolící se „zimáček“. Ale netrvalo dlouho a novou arénu si zamilovali.

Těžko dnes domýšlet, co všechno musel člen Ústředního výboru KSČ Rudolf Peška udělat, aby se hala dostavěla. Jisté je, že dokázal na všech úrovních zajistit, aby měla stavba zelenou. Razítky si tehdy nikdo příliš hlavu nelámал, stovky mladých studentů a zaměstnanců Vítkovic i přidružených podniků přiložily brigádně ruku k dílu, a díky Peškově schopnosti vyjednávat nebyl problém sehnat ani běžné nedostatkový materiál. Byl to tvrdý šéf, ale bezesporu úspěšný. Jen díky své vytrvalosti a schopnostem si mohl nakonec do koženého křesílka v nové hale skutečně sednout.

Když se nová hala otevřela, Rudolf Peška mohl mít dobrý pocit. Věděl, že se podařilo vytvořit něco, co bude městu sloužit po desítky let. Jeho úkol tím ale neskončil. Aby hala žila, potřebovala i lidi, kteří ji naplní obsahem, kteří dokážou z betonu a oceli udělat místo se srdcem.